

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 11. V Ljubljani, dne 1. novembra 1914. XXII. teč.

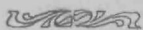
Jesen.

»Jesen, jesen, jesen!«
je vetrec zapihljal —
»in jaz bom, striček njen,
vrtove vam nastljal.

Še jabolk in drobnic,
pa hrušk rumenih, hej,
— o jaz sem dober stric! —
popihnem vam raz vej. . .«

Le naj jesen mrmrá,
saj dolgo več ne bo:
ko zima pricokljá,
spodi jo za goro.

Bevk.

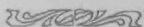

Na vernih duš dan.

Tudi jaz sem med grobove
prišel na vseh vernih dan,
dasiravno mojih dragih
nihče ni še pokopan.

Gledam, občudujem grobe . . .
Vedno več prihaja gruč,
stemi kličem jaz vsem mrtvím:
»Sveti naj vam večna luč! . . .«

Staroselski.

Mladi junaki.

14. Junaški deček.

Ranjen vojak, ki se je vojskoval v zadnjih bojih v vzhodni Prusiji, pripoveduje o nekem junaškem dečku to-le: »Naši vojaki, ki so ležali v rovih, zlasti ranjenci, so bili zelo žejni. Tu pa nam je prinesel v sredi toče krogel desetletni deček vode, da se napijemo. In hrabri deček nam je donasal ves čas vode. Božja previdnost ga je varovala, da ga ni zadela niti ena krogla.«

15. Junaška deklica.

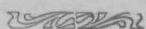
Med ranjenci, ki so jih iz Ravaruske pripeljali na Dunaj, je tudi trinajstletna poljska deklica, Roza Zenoh. Ta mala junakinja je med bitko neustrašeno tekala krog ranjencev in jim prinašala vode. Končno je bila pa tudi sama ranjena. Drobec šrapnela je tako zelo poškodoval njeno levo nogo, da so jo morali odrezati. Za njo je prišla njena mati, preprosta kmetica, da jo tolaži in ji streže. Ko je naš presvetli cesar obiskal ranjence, se je posebe zanimal za malo junakinjo ter je bogato obdaril njo in mater. Po pravici smemo soditi, da taka mladina, ki je tako neustrašena v telesnih nevarnostih, bo znala hrabro zmagovati tudi v dušnih bojih.

16 Devetletni prostovoljec.

V nekem kraju na Spodnjem Avstrijskem se je zglašil v občinski pisarni devetletni sin posestnika Joahima Urada, da bi ga sprejeli kot prostovoljca v sanitetnem oddelku »Rdečega križa«. Pogumno obeta mali junak: »Dobil bom majhnega konjiča, pa bom jahal v lekarno po zdravil in jih bom nosil vojakom na bojno polje.« — »Ali so ti dovolili starši«, vpraša župan malega »rekruta«. — »Da,« odgovori, »oče in mati sta zadovoljna, da prostovoljno vstopim pri »Rdečem križu«. Župan obljubi, da sporoči dalje dečkovo namero.

17. Najmlajši vojak

je gotovo 15letni Herman Braha. Kot sin nekega avstrijskega mornarja se je hotel na vsak način tudi on udeležiti sedanje vojne in ni odnehal popreje, dokler ga niso uvrstili med mornarje.

Ne pozabiti!

Dedek se je nekega dne solnčil na vrtu. Njegova vnuka, Jakec in Metka, sta se veselo igrala poleg; zakaj pri dedku sta bila najrajši, ker jima je čestokrat pripovedoval lepe zgodbe, pa tudi podaril kaj dobrega. Tudi danes ima zanju pripravljeno lepo veliko jabelko. Prereže ga čez sredo, in vsako polovico razdeli zopet na dva dela. Dedek da vsakemu en del. Hitro ga použijeta, pa radovedno gledata na dedkovo roko, ker bi rada še. Jakec res stegne svojo ročico, da bi dobil še en del. Dedek mu ga pomoli, pa ga trdo drži v roki. Jakec misli, da hoče dedek le poiskusiti, jeli Jakec močan, in se napenja na vso moč, tako da je ves rdeč, pa ne zmore, četudi grabi z obema rokama. Že mu gre na jok in nekako užaljen se odstrani.

»Pridi sem, Metka, tvoj naj bo, glej Jakec ga ne mara,« reče dedek. Hitro nastavi Metka rokico in vzklikne: »Lepo prosim!« in ko ga sprejme, reče: »Bog plačaj!«

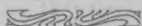
Zdaj spozna Jakec, zakaj ni dobil še drugega kosčka. Zato se zopet približa dedku, nastavi roko in pravi: »Lepo prosim!« ter res dobi svoj del. Toda dedek ga noče kar nič prijazno pogledati, tako da Jakec zardí še nad ušesa in v zadregi jeclja: »Pozabil sem!«

»Tako, pozabil si?« ga resno vpraša dedek. »Kaj pa si pozabil?«

»Prej sem pozabil reči: ‚Lepo prosim!‘«

»Da, drago dete, to si pozabil; pa še nekaj si pozabil, namreč; ‚Bog plačaj!‘ ali pa: ‚Lepa hvala!‘«

»Zapomnita si, otroka,« pristavi še obenem dedek, »zapomnita si za vse življenje: Hvaležnost je prelepa čednost, ki se najbolj poda mladim in starim. Torej teh dveh reči nikdar ne pozabita, Preden prejmeta dar, recita: ‚Lepo prosim!‘ ko sta ga prejela, veselo zahvalita takoj: ‚Bog plačaj!‘ ali pa: ‚Zahvalim lepo!‘«

Angel.

(Po Andersenu.)

Vselej, kadar umrje kje otrok, ki je bil dober in priden, prileti angel božji na zemljo, vzame mrtvega otroka v naročje in natrga šopek cvetic, pa jih nese k Bogu, da zacveto tam še lepše, kakor so cvetele na zemlji. Ljubi Bog pritisne te cvetice na svoje nebeške prsi, tisto pa, ki mu je najbolj všeč, poljubi, in cvetica dobi glas, da more v veliki blaženosti prepevati z drugimi vred.

Glej, vse to je pripovedoval angel božji, ko je nesel mrtvega otroka v nebesa, otrok pa je slišal vse to kakor v sanjah. Letela sta nad mesti v domačiji, kjer se je bil igral otrok, in sta prišla skozi vrtove, kjer so rastle lepe cvetice.

»Katerih si hočeva nabratí in jih presaditi v nabesa?« je vprašal angel.

Tamkaj je stala vrtnica, toda hudobna roka je prelomila steblo, da so vse veje, polne velikih, napol razvitih popkov, uvele visele okrog.

»Uboga vrtnica!« je rekel otrok, »vzemi jo, da bo tam gori pri Bogu zopet zacvetela!«

Angel jo je vzel, poljubil otroka, in mali je napol odprl svoje oči. Natrgala sta še drugih lepih rož.

»No sedaj imava dosti cvetic!« je rekel otrok in angel je prikimal; toda ni še hotel zleteti k Bogu. Bila je noč in popolnoma tiho. Obstala sta v velikem mestu in sta plavala po ozki ulici, kjer je ležal

kup slame in pepela. Angel je pokazal na tisti kup in na nekaj črepinj cvetičnega lončka in na kupček prsti, ki je padla iz lončka in katero so držale skupaj posušene korenine uvele cvetice.

»To vzameva tudi s seboj,« je rekel angel. »Pripovedoval ti bom o tej cvetici, ko bova letela k Bogu.«

Letela sta, in angel je pripovedoval: »Tam doli v tisti ozki ulici, v nizki kleti, je stanoval ubog in bolan deček. Že od rojstva je bil priklenjen na posteljo. Če se mu je kaj izboljšalo, je mogel iti po sobi parkrat gori in doli — po bergljah. Bili so dnevi v poletju, ko je prisijalo tudi solnce k njemu in mu ogrelo ude. Takrat se je poživila kri v njem, in bilo mu je, kakor da bi se izprehajal zunaj. Toda gozd v pomladnem krasu je poznal le po tem, da mu je sosedov sin prinesel prvo zeleno bukovo vejico; to je dejal nad svojo glavo in je sanjal, da sedi pod bukovim gozdom, kjer sijajo solnce in prepevajo ptički.

»Nekega pomladnega dne mu je prinesel sosedov deček tudi poljskih cvetic in med njimi je bila tudi ena, ki je imela še korenine. Zato jo je deček vsadil v lonček in jo postavil na okno poleg postelje. Cvetka je rastla, poganjala nove mladike in cvetela vsako leto. Za dečka je bila najlepši cvetični vrt, zaklad na zemlji. Prilival ji je in jo negoval in skrbel, da je prisijal do nje vsak solčni žarek, ki je prodrl v sobo. Cvetka pa je cvetela le zanj in mu razveseljevala oko. K njej se je obrnil tudi ob smrtni uri, ko ga je poklical Bog. Eno leto je bil pri Bogu in eno leto je cvetka pozabljena stala na oknu in je zvenela in potem so jo vrgli na cesto. In to je tista cvetka, tista uboga cvetka, ki jo midva z drugimi vred neseva k Bogu. Ta cvetica je storila več veselja, nego najlepša roža v kraljevskem vrtu.«

»Toda, kako ti veš vse to?« je vprašal otrok.

»Vem,« je odgovoril angel, »Jaz sem bil tisti mali, bolni deček, ki je hodil po bergljah; svojo cvetko dobro poznam!«

Otrok je popolnoma odprl svoje oči in je gledal v angelovo veličastno, veselo obličje — in tisti hip sta že bila v nebesih, kjer je vladalo samo veselje in blaženost.

Bog je pritisnil otroka na svoje srce, in otrok je dobil peroti in je odletel z angelom.

In Bog je pritisnil vse cvetke na svoje srce, revno uvelo poljsko cvetko, pa je poljubil, da je dobila glas in je pela z angeli, ki so trepetali okrog Boga. Nekateri čisto blizu, drugi okrog teh v velikih krogih. In vsi so peli, majhni in veliki, z dobrim otrokom vred in tudi revna poljska cvetica je pela, ki je bila uvela ležala na ozki, temni ulici.

Bogdan Selimir.

Trije gozdarji.

Prípovedka. Napisal A. Vladimirjev.

Sešli so se nekoč v gozdu trije gozdarji in so postali kmalu dobri prijatelji. Podirali so mogočne hraste in vitke smreke ter prepevali vesele pesmi. Potrebovali niso mnogo; bili so zadovoljni s kosom kruha in z kozarcem vode. Vesel smeh in njih okrogle pesmi so se razlegale po obširnem, šumečem gozdu od ranega jutra do poznega večera.

Pa je minila pomlad, poslovilo se je poletje, odšla jesen ter nastopila zima. Pritisnil je hud mraz in mrzla burja je stresala zasnežene vrhove stoletnih dreves. Pa tudi zima ni vzela drvarjem veselja in zadovoljnosti — petje in smeh se je razlegalo po gozdu kot prej.

Prigodilo se je pa nekega dne, ko so zadovoljni drvarji pravkar použili svoje borno kosilo in odmolili zahvalno molitev, da je stopila k njim stara, siromašno oblečena ženska.

»Ljudje božji,« jih je nagovorila, »strašno me zebe. Pomagajte mi, da ne zmrznem. Dajte mi malo drv, da si zakurim izbico.«

Dobrim drvarjem se je starka zasmilila in naložili so ji drv, kolikor jih je mogla nesti.

»Tri naročaje imam dovolj,« je dejala starka in vzela od vsakega drvarja en naročaj ter se jim zahvaljevala s solzami v očeh. Možem se je reva smilila in silili so jo, naj vzame več, toda ni hotela.

»Mnogo bolj kot vaš dar me veseli vaše usmiljenje in vaša ljubezen do mene,« je dejala. »Jaz sem potomka kralja Salomona, tistega modrega vladarja, ki je imel vse zaklade sveta: bogastvo, lepoto, srečo in moč. Ti zakladi so sedaj moji in ponudim vam jih kot plačilo za izkazano mi usmiljenje in ljubezen. Volite!«

Drvarji niso vedeli, ali slišijo prav. Pogledovali so se ter se suvali s komolci, hoteč se prepričati, če sanjajo ali kaj.

»No, odločite se!« je silila starka.

Ojunačil se je prvi in je rekel: »Daj, da sem kralj. Sluša in občuduje naj me ves svet.«

Starka molče odpre svojo torbo. Vzame iz nje krasno, z diamanti in biseri posejano kraljevo krono in jo dene drvarju na glavo. Takoj je bil mož prestavljen v najlepšo palačo sveta. Slušale so ga vojske, poklonit so se mu prišli knezi tujih deželâ. Rokodelci in trgovci so mu plačevali davek in mornarji so mu pošiljali najredkejše dragocenosti inozemstva. Končno se je poročil z najlepšo kraljčino sveta in živel z njo v srečnem zakonu mnogo, mnogo let.

Starka pa je rekla drugemu drvarju:

»Odloči se tudi ti! Glej, tvoj tovariš že uživa svojo srečo!«

»Daj, da sem učenjak, kakršnega še ni videl svet!« si je izvolil drugi drvar.

Skrivnostna starka je vzela molče iz torbe veliko učeno knjigo ter jo dala drvarju. Takoj je odšel v veliko votlino, polno knjig, različnih živali, zelišč in čudovitih kamenov. Poglobil se je mož v učenje in postal velik učenjak, kakršnega svet še ni imel. Odkrila mu je narava vse svoje skrivnosti in čuda.

Tretji drvar je pa sedel tiho in boječe na hlodu; žalosten je bil, da je izgubil oba tovariša. In rekla mu je starka:

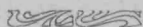
»Glej, tvoja tovariša se že veselita svoje sreče; odloči se tudi ti!«

Drvar se je nekaj časa premišljal, nato pa dejal:

»Dobra žena, daj mi — mojo mladost!«

Starka se je nasmehnila, pa vzela iz torbe belo lilijo in jo dala drvarju, rekoč: »Sin moj, izvolil si si najlepše in najboljše! Tvoja tovariša je preslepil blesk zlata in dragih kamenov ter napuh. In postala sta, kar sta hotela. Ti si si pa izvolil oni zlati upapolni čas, ko mine tako hitro, pa se ne povrne nikdar več. Uživati hočeš še enkrat svojo mladost. Rečem ti: Tudi tebi ne odidejo zakladi onih dveh, ako jo boš užival prav!«

In skrivnostna starka je izginila. Drvar pa se je izpremenil v dete in je užival zopet popolno, neskaljeno srečo mladosti.

Srečni Miha.

Drvar Miha je bil zelo malo obdarovan z minljivimi pozemskimi dobrotami. Toda navzlic siromaštvu ni manjkalo Mihi trdnega zaupanja v Boga in veselja do dela. Saj je imel dve krepki roki, s katerima si je zaslužil pri čvrstem zdravju toliko, da je mogel pošteno preživljati svojo, precej glavbroječo družino. Le ena skrb ga je jako, jako trla, namreč ta, kako bo z družino, če ga pokliče pred časom neizprosna smrt v večnost. »Bog bo že pomagal,« je bila vedno zadnja misel, ki je tolažila in osrčevala ubogega, skrbnega Miho. Dan na dan je korakal s težko sekuro na ramenih po delu. Sekal je ali drva v gozdu ali razkosaval mogočna debela pri premožnih vaščanih.

Nekega dne je stopil v službo pri nekem bogatem posestniku, da bi cepil les, ki je ležal v stari drvarnici, in ondi naj bi bil tudi razsekan v polena

in zložen v skladanice. Ker je pa zunaj hudo deževalo in je bila mrzla burja, je sklenil Miha sekati v oni stari drvarnici.

Daleč so odmevali Mihovi krepki udarci v megleni jesenski dan. Kmalu si mogel opaziti precejšen kup razcepljenih drv poleg ogromnega grčavega panja. Miha se je zopet zaglobil v mračne misli bodočnosti svojih dragih. Mahoma pa je globoko zavzdihnil, pa rekel: »Bog bo že pomagal!« In udrihal je dalje po panju, zopet ves pokrepčan in utešen.

Polena so padala na vse strani. Eno pa je udarilo z vso silo na stransko steno, ki je bila zgrajena iz ila.

Kar naenkrat pa preneha Miha z delom. Ali ni zažvenketalo nekaj v zidu? Približa se dotičnemu mestu in udari s polenom na označeni kraj, da se prepriča, ga-li ni uho varalo.

In glej, zopet isti glas. Radoveden odruši tenko ilovnato plast z zidu in zapazi v veliko začudenje v steno vzdian železen lonec. Z majhnim trudom privleče posodo vun in ko pogleda vanjo, ga skoro vrže vznak. V loncu so se namreč bliščali zgolj sami zlatniki. Bržkone jih je bil skrtil kak prejšnji posestnik pred Francozi ali tatovi v tem zidu.

Ali Mihovega veselja je bilo skoro konec, ko mu je začelo praviti nekaj v srcu: »Denar ni tvoj!« Toda že je bil izkušnjavec tu, ki mu je hinavsko šepetal: »Vzemi in ne bodi osel; saj te nihče ne vidi!«

Toda poštenost je zmagala nad prigovarjanjem hudega duha. Ubogi Miha jo je mahnil z najdenim zakladom k gospodarju drvarnice. Ta je bil ves iz sebe in naš pošteni najditelj mu je morai vse natančno razložiti, kje in kako je izkopal ta denar. Ko je nato sesul vsebino na tisoče vrednega lonca na mizo, je našel med cekini zarumenel listič, ki so ga krasile te-le besede: »Revežem dobrote izkazovati, je dolžnost poštenega kristjana.«

To je bila očitna želja že davno umrlega posestnika tega denarja.

»Oho, sedaj pa lahko precej izpolnimo željo

rajnega,« je dejal radostno kmet. »Miha, vi gotovo nimate denarja v preobilju, kaj?«

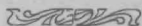
»Ne,« mu je odvrnil ta; »le toliko ga imam, kolikor si ga morem prislužiti s svojima rokama slednji dan!«

Ni še izpregovoril vseh besedi, ko mu je že naštel hvaležni gospodar dolgo vrsto zlatih penezov na roko, in ga pozval, naj jih spravi kot nagrado za svoj pošten čin. S srečepolnim obrazom in srčno zahvalo je Miha vzprejel denar in ni bil sedaj nič več siromašni drvar Miha. Brzo je odkorakal ves srečen proti domu ter si ponavljal: »Bog je pomagal, hvaljeno in češčeno bodi njegovo ime!«

Ne dolgo potem se je dvignila na nizkem holmcu prijazna bela hišica — sedanje domovje poštenega Mihe. Pa tudi brez polja ni bil Miha, kupil si je v dolini od soseda nekaj njiv in gozda in sedaj je preskrbljen z vsem. Žena, marljiva gospodinja, mu pomaga pri kmetovanju. Tudi denarja jima je še nekaj ostalo; naložila sta ga v vaški hranilnici.

Tako pomaga ljubi Bog tistim, ki vanj zaupajo.

Janko C—r.

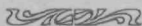
Mislite . . .!?

Mislite, da tiste lučce,
ki tam v dalji brlé,
tam v dalji na nebesnem oboku,
mislite, da res molče . . .!?

Oj, koliko pravijo meni
vsak jasni večer,
ko lega mrak na tiho polje,
ko lega v srca mir —

oj, koliko pravijo meni
o moji mamici,
ki tam daleč, daleč nad njimi
se veseli . . .

Tone Rakovčan.

Kraljica vojnih trum.

O Mati božje milosti!
Poglej v objokane oči!
Potoki žalostnih solza
iz žalostnega vro srca:
Odnegli so nam rožni čas,
prinesli so nam tožni čas.
Otroci tvojih bolečin,
sirote solznih smo dolin.

Pozabili še nismo mi,
a ne pozabi tudi ti:
Ko Sin je bil razpet na križ,
prišla si z njim trpet pod križ.
Pod križem tudi z nami stoj,
ti z nami bodi, mi s teboj!
Otroci tvojih bolečin,
sirote solznih smo dolin.

Devica! Ni je zvezde več,
da sije žarek plameneč.
Danica božja! Ti nam vsaj,
na milem nebu prisijaj!
Saj materno srce ne spi,
če spi, se rado prebudi:
Otroci tvojih bolečin,
sirote solznih smo dolin.

Silvin Sardenko.

Na vojsko gremo tudi mi.

Odkar pokajo kanoni, se piše in govori skoraj samo o vojski. Vojno navdušenje je prešlo celo med mlade fantiče, ki si vojskovanje seveda vse drugače predočujejo, kot je v resnici. Marsikdo ni dal prej miru, dokler mu mama ni kupila sabljice ali lesene puške, ki si jo je junaško navezal na ramo, da bi pokazal svoj vojaški nastop. Še kapo iz papirja na glavo, pa hajdi v log s svojimi tovariši, da se spuste vsi skupaj na sovražnika. Takih vojskâ smo zadnje čase videli v obližju ljubljanskih ulic vse polno. Toda poleg takih vojskâ za šalo smo pa v Ljubljani videli prav resno, velikansko mladinsko vojno četo, ki se je dne 3. oktobra zgrnila skupaj, ne na ulici, ne na polju, ne na igrišču, ampak v svetišču. Ta vojska, štiri tisoč mladih vojščakov in vojakinj je bilo, je prišla oblegat presveto Srce Jezusovo v školijsko cerkev v Ljubljani. In kako lepo urejena je bila ta vojna četa, kako se je vse redno, točno in z resno zamišljenostjo izvršilo! Bojno razpoloženje se je vžgalo z donečimi orglami in z bojno pesmijo na čast presv. Srcu Jezusovemu. Vojskovodja (pridigar kanonik Nadrah) je stopil na vzvišen prostor ter navdušil pogumne mlade vojake za stanovitnost v boju; orožje, ki preмага vse sovražnike, pa naj ima vsakdo vedno v roki, in to orožje je molitev. Vsakdo izmed mladih borilcev je v srcu prisezal, da tega orožja ne da iz rok za nobeno ceno, ampak ga hoče vihteti toliko časa, da bo zmagâ končana.

V vojsko je pa treba vzeti s seboj tudi prapor. Ta prapor je Marijina zastava; tudi te ni manjkalo: Mariji na čast se je zapela lepa pesmica; Njenemu varstvu so zbrane čete izročile ljubljeno domovino. Da je naša mladina pripravljena krepko sukati orožje molitve, se je pokazalo posebno ob tej priliki, ko je mlada armada tako goreče in pobožno opravljala molitve za cesarja, za naše prave vojake na bojnem polju, za ranjence in za padle junake. Kako so naši dečki in deklince navdušeni za presvetlega cesarja, kako iskreno žele, da bi naš častitljivi vladar doživel čimprej veselo sporočilo o splošni in slavni zmagi nad številnimi sovražniki, je

bilo razvideti iz oduševljene iskrenosti, s katero je štiritisočeri zbor prepeval cesarsko pesem. Ta prizor in to petje je bilo res nekaj veličastnega!

Daj ljubi Bog blagoslov našim borečim se armadam; usliši molitve naših mladinskih, šolskih čet; reši domo-

Na vojsko gremo tudi mi!

vino in pripelji naše očete in brate po slavnih zmagah zopet čvrste, zdrave in vesele v rodne domove! — Ljubi otroci! V vašem imenu obljubujem, da se bomo vsi skupaj še zanaprej oklepali orožja molitve. Ali sem se zmotil, ko sem to obljubil? . . .

č.

Molitev.

Bogec moj,
atek naš
šel je v boj —
kak temno,
kak strašno
zunaj je.
Bog ve, če
atek moj
spančkal bo
kje nocoj!

Lučice,
zvezdice,
ve ga — oh,
vidite.

Dajte, dajte,
ga pogledajte,
kot bi gledal jaz:
dajte, dajte,
mu povejte,
kot bi rekel jaz:
Stanko misli nate,

nate,
»Stanko moli zate,
zate
dneve in noči.«

Angelček,
ti mu stoj na strani;
angelček,
ti ga, ti ga brani,
da ga kdo
prehudó ne rani.

Angelček,
primi za roke ga,
angelček,
ti tolaži njega,

da ne bo
prežalosten.

O Marija z Jezu-
som!

Mene poslušajta,
pa mi, pa mi dajta
atka še nazaj.
O, saj bilo je hudó
vama, tudi vama,
ko ostala sama
sta brez Jožefa.

Bogec moj,
pride naj
atek naš
še nazaj!«
Saj tako
ga težko
čakamo
vsi, oh vsi,
dni, noči:

Jaz in mama moja,
Gelica in Voja,
kravice in volki,
zajčki in golobčki,
ovčke moje bele
kak bodo vesele,
ko se vrnil bo!

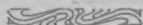
Bogec moj,
ah nocoj,
ah nocoj
pa srce
me boli —
oh da kar
umrl bi!

Včasih — oj,
nisem te
ubogal jaz,
atek moj —
ko si ti
rekel mi:
Stanko, greš
volke past!
Jaz pa jaz...
grd obraz —
o saj veš,
o saj veš...

In nocoj
tak boli
me srce,
da ga bi
vzel, izdrf,
tebi ga
bi poslal, -
oh potem
miren morda
bi zaspal.

Bogec moj,
pride naj
atek naš
še nazaj —
da mu jaz
to povem,
naj mi trmo
odpusti, —
da mu jaz
pasel bom
vsakokrat,
vsakokrat
volke rad,
ovčke rad.

Rud. Pečjak.

Otroci — ljubljenci Jezusovi.

Dolgo pričakovani Mesija bi bil lahko prišel na svet v veliki slavi, enako kakor bo prišel sodnji dan v oblakih neba v velikem sijaju in blesku. Pa kako ponižen in preprost je bil njegov prihod!

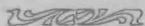
Angel iz nebes je prišel dobrim pastircem oznanit njegov prihod. Pa kako? Našli boste Dete, v plenice povito, v jasli položeno. — Trem Modrim pa je svetla zvezda naznanila prihod Zveličarjev. Natančnega pa jim ni nič naznanila o njem. Lahko, da so mislili, kako bodo nebeškega Kralja zagledali v velikem sijaju in blesku in mu slavnostno oddali darove . . . A niso našli kraljevskega veličanstva, ne kralja, sedečega na zlatem prestolu v kraljevski palači. Našli so le malo Dete v preprostem hlevcu in borne jaslice so njegov prestol! Oh, otroci, kako ste počeščeni! Kako vas ljubi vaš nebeški Kralj! Prve trenutke svojega zemskega življenja je vam posvetil. Vas je hotel najprej pridobiti za nebeško kraljestvo. Vam je hotel najprej pokazati zgled brezmadežnega detinskega življenja. Za vas je hotel trpeti že kot otrok . . .

Pa tudi potlej, ko je Zveličar v svoji moški dobi začel učiti, so še vedno ostali otroci njegovi posebni ljubljenci. Bogoljubne matere so prihitele z otroki k njemu želeč blagoslova. Apostoli so jih odganjali, ne pa tako božji Učenik. Razveseli se jih in kliče: »Pustite male k meni, saj njih je nebeško kraljestvo!« In razpel je ljubeznivo svoje roke ter privil otroke k sebi; najmanjšega je celo vzel na koleno ter ga ljubeznivo pritisnil na Srce.

Ali vam ni torej jasno pokazal, da je vaš prostor na njegovem presvetem Srcu?

* * *

Zato pa, ljubi otroci, zlasti v teh hudih časih, ko so vam morali oditi očetje in bratje v krvavo vojno, ne pozabite, da vas čaka ljubezni polno presveto Srce, da posluša vaše vzdihne, vaše prošnje. Le hitite k njemu z zaupnim srcem! Sestrica naj vzame s seboj še bratca, tovarišice naj se zbero ter naj skupno pohite pred tabernakelj, vsi pa molite, molite! Otroška molitev bo predrila oblake in zavoljo nedolžnih otrok nam bo prizanesel Bog ter podelil zmago in mir naši ljubi domovini, nam pa vrnil ljube brate in dobre očete. Anica.

Pred bitko.

Pred bitko pri Sebastopolu je jahal polkovnik na čelu svojega polka v boj mirno, da se je vse čudilo. Jahal je tako brezskrbno kakor na izprehod. General ga vpraša: »Gospod polkovnik, kdo more pač tako brezskrbno in mirno jahati v boj?« Polkovnik odgovori: »Davi sem bil pri obhajilu.«

Hvalnica vetru.

Na vrt me je steza privela
in nisem več hotel nazaj.
Z vej jabolka tam so visela,
prelepa, vsa porumenela,
vabeča: Uživaj nas zdaj!

Kakó naj jih morem začeti,
ker so previsoko od tal?
Kako se jim ličece sveti,
a jaz jih ne morem prijeti —
da eno vsaj kdo bi mi dal!

Pa veter zahodni zaveje,
zamaje se celo drevo,
srce se veselja mi smeje —
najlepši sad sproži se z veje. —
O hvala ti, veter, za to!

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

Naloga.

Sledečim besedam poiščite vselej besedo nasprotnega pomena, in sicer tako, da bodo začetne črke povedale jako vzpodbuden slovenski pregovor: 1. starost, 2. pritlikovec, 3. grd, 4. dovoz, 5. uhod, 6. oblečen, 7. počitek, 8. različen, 9. priden, 10. vstančkaj, 11. sever.

Šaljivo vprašanje.

Kdaj ne more nihče videti solnčnega vzhoda?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Odgovorni urednik **Anton Kržič.**

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.